

[Ivar Nørgaard.]

finder sted i dag i Bruxelles, kan opfattes som et rent teknisk møde. Efter dagsordenen og efter den forhåndsmøde, man har set i fagpressen for EF, vil der blive taget stilling til en række centrale politiske spørgsmål, i hvert fald markeret synspunkter derom, og jeg synes, at det i dette tilfælde er betænkeligt. Men hvis udenrigsministeren ikke har kunnet finde tid til markedsdebater på andre tider end i dag, må det i hvert fald, synes jeg, præciseres fra regeringens side, at det er en undtagelsessituation, og at man i fremtiden agter at deltage på ministerniveau. Det synes jeg ministeren bør bekræfte.

Det forekommer mig også, at udenrigsministeren gik uden om det spørgsmål, jeg formulerede vedrørende den danske regerings holdning til nødvendigheden af, at man slutter flersidede aftaler vedrørende olieleverancer og modleverancer. Jeg spurgte, om det ikke var farligt, at små lande, sådan som det er antydnet nu i pressen, fortsætter den linje, som de store lande er slået ind på, med at slutte bilaterale samarbejdsaftaler med de olieproducerende lande. Det ville jeg faktisk også gerne have et konkret svar på.

Statsministeren fremkom med en grundig redegørelse for regeringens syn på de særlige færøske forhold. Jeg forstår godt, at det er et færøsk ønske at træffe en hurtig afgørelse; som jeg selv sagde i morges, anser jeg det for noget, som færøske politikere finder er en bekvem løsning i en akut aktuel politisk situation. Men jeg mener, at selv om færinger selvfølgelig — på samme måde som grønlændere — selv må bestemme deres egen politik i forhold til EF, ja, også selv må bestemme, hvilke statsretlige forhold de ønsker at have med Danmark, må det dog være en dansk regerings opgave at nå frem til så godt et grundlag som overhovedet muligt for den stillingtagen. Og jeg mener, at man ved denne hurtige meddelelse, som tilsyneladende, statsminister, har fundet sted den 14.-15. januar — der er formentlig

sket det ud over det, statsministeren redegjorde for, at udenrigsministeren har meddelt EF-partnerne, at man kunne tænke sig en ordning, hvorefter færingerne med det samme sagde nej — er i en ny situation i forhold til det, den tidligere regering forhandlede med EF om. For vi har stedse forhandlet om at få sammenkædet regionalpolitikken med fiskeripolitikken, således at det var en betingelse for dansk tilslutning til regionalpolitikken, at vi fik ordnet det færøske problem og naturligvis ordnet det på en sådan måde, at det gav bedst mulig basis for færøsk økonomi. Og det gælder på to områder, det gælder for selve muligheden for at få fangst, og det vil altså sige, det gælder de områder, inden for hvilke Færøerne kan fiske, og det gælder endvidere positive regionalpolitiske foranstaltninger, som den danske regering har bragt konkrete forslag om, og som Kommissionen har taget op som sine egne forslag til en løsning af de nordatlantiske fiskeriproblemer. Der er det jeg mener, statsminister, at man har forskertset denne mulighed eller i hvert fald skabt betydelig mindre chancer for, at EF-landene nu vil gøre en indsats for at skaffe disse betingelser til stede. Og det mener jeg ikke var nødvendigt, selv om man har den rigtige holdning, regeringen har, at det selvfølgelig er færingerne selv, der bestemmer.

Hvis man havde ventet med at få dette grønne lys den 14.-15. januar og i stedet for havde fået indforståelse med, at disse betingelser skulle være opfyldt, kunne man derefter have overladt selvfølgelig til færingerne at bestemme selv, men så ville de have haft bedre basis også for at sige nej, for så havde de nemlig bedre basis senere, hvis de ønsker at blive medlemmer af fællesmarkedet.

Jeg tror ikke, man kan få bragt disse fiskeripolitiske foranstaltninger igennem nu; når færingerne har sagt nej, tror jeg, at Danmark har tabt et kort under forhandlingerne.

Jeg vil også gøre opmærksom på, at vi kommer ud for særdeles vanskelige afgørelser i dette folketing og i den til enhver tid